

Revoluția „hipsterilor”

Scufița Neagră

2013

Ceea ce început săptămânile acestea în România a luat pe toată lumea prin surprindere dar, în același timp, toată lumea se aștepta la asta. Plutea în aer încă de la protestele din 2012. Dacă acum un an, mii de oameni au ieșit în stradă pentru tot atâtea motive, găsind un anumit punct de convergență în demisia președintelui Băsescu, acum numărul nostru s-a triplat și cererile noastre au început să capete o anumită logică și consecvență. Vrem ca proiectul minier de la Roșia Montană să fie oprit, vrem protejarea Roșiei Montane pentru ca pe viitor să nu se mai repete astfel de incidente, vrem interzicerea mineritului cu cianuri, vrem demisia guvernului și vrem o presă care să nu scrie ceea ce dictează corporațiile. Mai mult decât atât, ne vrem viitorul și suntem pregătiți să luptăm pentru el.

Pe străzi domină speranța. Strigătele s-au schimbat rapid din „Salvați Roșia Montană” în „Uniți, salvăm Roșia Montană”. După un sfert de deceniu de somn, oamenii încep să recunoască iar puterea lor colectivă. Dacă în ultimii ani protestele au fost caracterizate printr-o frustrare generală și sentimentul că strigăm la pereți, acum strigătele sunt îndreptate în primul rând către noi înșine, devenind niște veritabile declarații de putere. „Noi suntem schimbarea!” Respingerea canalelor politice comune este un indicator clar că, la fel ca și generațiile precedente, și această generație se simte abandonată de clasa politică dar, spre deosebire de generațiile trecute, noi am găsit putere în afara terenului politic. Nu exagerez când spus ca ceea ce se întâmplă acuma este prima instanță în care românii practică democrație adevărată la o scară mai mare. Timp de 24 de ani cuvântul „democrație” a fost folosit ca și o justificare pentru puterea *lor*, dar acum roata s-a întors. O generație care a crescut în visul capitalismului individualist redescoperă acum bucuriile și puterile comunității. O generație care a fost învățată că până și socializarea are un preț și care a fost izolată în baruri și cluburi, își revendică acum dreptul atât de necesar și normal la o socializare liberă. Piețe, străzi și trotuare nu mai sunt acum doar bucăți de infrastructură, ci au redevenit spațiile noastre comune.

O mulțime de etichete au fost folosite pentru oamenii din stradă, una mai ridicolă decât celaltă. Presa mainstream ne-a spus hipsteri, visători naivi. Relicvele vechiilor regimuri ne-au spus că suntem niște idiști neinformați. Sociologii se chinuie să ne îngrădească în tipuri ideale de tineri aparținând clasei de mijloc. Marxiștii ne văd ca și mici burghezi sau lumpeni, în funcție de cum e mai convenabil. Fasciștii și naționaliștii ne văd ca și pioni în schema mondială a globalizării, ca și păpuși ale lui Soroș sau Bill Gates. Dar cu toții se înșală. Suntem aici din simplul motiv că ne-am săturat. Suntem aici pentru că nu mai avem timp să așteptăm după resturile *lor*. Suntem aici pentru că un lac de 200 ha de cianură a fost mai mult decât suficient să ne umple paharul. Și suntem aici din toate colțurile societății, din toate colțurile țării, de la tineri la bărâni, de la muncitori la studenți. Suntem aici și nu plecăm nicăieri.

Roșia Montană e doar începutul.

Biblioteca Anarhistă

Scufița Neagră
Revoluția „hipsterilor”
2013

Preluat la 15.12.2022 de la <https://centruldecultura.wordpress.com/>

ro.theanarchistlibrary.org